FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 3. MAJ 1979 [1]

Høje Ret.

De har hørt den sidste udveksling af spørgsmål og svar mellem dommer O'Keeffe og mig på den ene side og Kommissionens befuldmægtigede på den anden side. Domstolen har hørt en udførlig argumentation. Jeg mener ikke, at det vil tjene noget nyttigt formål, hvis jeg anmoder Domstolen om betænkningstid med hensyn til mit forslag til afgørelse.

Jeg mener, at hele svaret på det forelagte problem fremgår af denne sidste udveksling af spørgsmål og svar. Det blev påvist, at der ikke eksisterer nogen som helst fællesskabsbestemmelse, som forpligter eller bemyndiger toldmyndighederne til at forhøje eller nedsætte de monetære udligningsbeløb i de tre forskellige tilfælde, som jeg har nævnt, dvs., som Kommissionen ønsker det, at opkræve et supplerende monetært udligningsbeløb i tilfælde som det foreliggende, at beslutte ikke at opkræve et supplerende monetært udligningsbeløb i tilfælde af force majeure, og at beslutte ikke at yde et supplerende monetært udligningsbeløb ved indførsel til en stat med svag valuta. Artikel 20 i begge de pågældende forordninger, nr. 1259/72 og nr. 232/75, er fuldt ud neutrale i denne henseende. Den bestemmer alene, at det monetære udligningsbeløb skal multipliceres med koefficienten 0,3.

Jeg kan fuldt ud forstå Kommissionens argument, hvorefter det i et tilfælde, hvor produktet ikke er blevet anvendt på den i forordningerne nr. 1259/72 eller nr. 232/75 foreskrevne måde, forholder sig således, at tilfældet derfor ikke længere falder ind under undtagelsen i artikel 20, men derimod under den almindelige regel, som er indeholdt i Kommissionens forordninger om fastsættelse af de almindelige monetære udligningsbeløb for den relevante periode. Men dette argument beviser for meget, fordi der — hvis det er rigtigt — i så fald skulle ske en ændring i alle tilfælde. Kommissionens forordninger burde foreskrive en ændring i tilfælde som det foreliggende. Men det gør de faktisk ikke. De behandler ikke spørgsmålet, og jeg mener ikke, at Domstolen kan indfortolke bestemmelser i disse forordninger, som de ikke indeholder.

Jeg mener derfor, at det første spørgsmål, som Finanzgericht har stillet i begge sager, bør besvares således, at artikel 20 i forordning nr. 1259/72 eller (i påkommende tilfælde) i forordning nr. 232/75 skal fortolkes således, at nedsættelsen af det monetære udligningsbeløb alene forudsætter, at varen er blevet afsat i overensstemmelse med artiklerne 1 til 19 i forordningen, og at der ikke eksisterer nogen yderligere betingelse, hvorefter varen skal anvendes i overensstemmelse med forordningen. Dette svar gør det andet spørgsmål uden genstand.

1 — Oversat fra engelsk.